

Abstrakt

Cílem diplomové práce je popsat institucionální a finanční zabezpečování české politiky rovnosti žen a mužů od roku 1998 do současnosti, a to na pozadí interakcí a vztahů mezi klíčovými aktéry – Odborem rovnosti žen a mužů (Úřad vlády ČR), poradními orgány vlády v oblasti prosazování rovnosti žen a mužů (Úřad vlády ČR), Oddělením projektů rovnosti žen a mužů (Ministerstvo práce a sociálních věcí), Odborem rodinné politiky a politiky stárnutí (Ministerstvo práce a sociálních věcí), ale i neziskovými organizacemi zaměřenými na rovnost žen a mužů. Teoretickou oporou práce je teorie *state/market feminism* a teoretické koncepty *policy* a *vládnutí (governance)*. Výstupy z analýzy dokumentů a expertních rozhovorů ukazují, že institucionální a finanční zabezpečování politiky rovnosti je proces kontinuální, horizontální a fragmentovaný, který utváří charakterově odlišní aktéři. Ti realizují své politiky rovnosti rozdílně a fungují paralelně. Zároveň jsou však vzájemně závislí prostřednictvím různých zdrojů, čímž mezi nimi vznikají různé interakce (spolupráce i koakce) a vztahy (formální i neformální), ale i napětí a problémy. Ty nejčastěji vznikají při vyjednávání o finanční podpoře opatření a personálních kapacit věcných odborů. Zjednodušením vyjednávání jsou neformální osobní vztahy fungující napříč aktéry. Ukazuje se, že ačkoli je současný *state feminism* – prosazování ženských práv, resp. agendy rovnosti uvnitř státu a spojenectví státních aparátů s neziskovými organizacemi zaměřenými na rovnost – historicky nejsilnější, sílí i aspekty *market feminism* – neoliberalismus, tržní mechanismy, vládnutí – což s sebou nese řadu negativních projevů. Stát českou politiku rovnosti majoritně ani nerealizuje, ani nefinancuje. Realizaci majoritně přebírá občanský, resp. soukromý sektor a financování evropské fondy. Tento model je problémový a vede mimo jiné k projektifikaci jak neziskových organizací zaměřených na rovnost žen a mužů, tak i státních aparátů. To ohrožuje dlouhodobou udržitelnost jak těchto klíčových pilířů *state feminism*, tak i celé české politiky rovnosti. Problémem jsou dále sílící důraz na kvantifikaci rovnosti a absence pevných legislativních a věcných mantinelů politiky rovnosti, která s sebou nese potíže stran financování a obhajitelnosti jejích opatření. Významnou roli při prosazování opatření politiky rovnosti hraje její zarámování (preferenze unijní rétoriky ekonomické výhodnosti, tržně-pracovní a pro-rodinné), podpora a angažovanost ministra/yně, síť kontaktů napříč politikou a otevřenost politiky i společnosti.